

SVENTADIENIO BALSAS

Adelaide, 1955 m. liepos mėn. 31 d., 9 Sekm. po Sekminių. Nr. 23 (109)

LIET. BIBLICR. TARNYBOS

DOVANA

N u o s t a b ū s D i e v o k e l i a i

Nuostabūs yra Dievo gailėstingumo keliai, kuriais Gerasis Ganytojas jieško nusidėjėlių. Vienus Jis patraukia prie savęs pačioje jaunystėje, kitus senatvėje; vienus Jis jieško laimėje, kitų nelaimėje. Visiems Jis yra kantrus ir atlaidus Tėvas, Mokytojas ir Draugas.

Štai ką pasakoja vienas kunigas, kuriuo pasinaudojo Dievas, norėdamas pasigailėti vienos paklydusios avies.

"Keliaudamas po Italiją, sustojau gražiame Genuvos mieste ir apsigyvenau viešbutyje. Kartą, man besirengiant eiti pasivaikščioti, kažkas pasibeldė į duris. Kai atidariau duris, pamaciau žmogų, kuris sakėsi esąs pasiūstas iš protestantų ligoninės jieškoti vokiškai kalbančio katalikų kunigo. Jis mane kvietė pas sunkiai sergantį ligonį ir prižadėjo palydėti.

Po keliolikos minučių pasiekėme ligoninę. Mane pasitiko slaugytojas ir pasakė, kad pakviėtęs kunigą ligoniui nežinant.

- Kadangi jis serga širdies priepuoliu ir gali kiekvienu momentu numirti, aš manau, kad jam bus malonu pasikalbėti su savo tautiečiu gimtąja kalba. Gal jis Jūsų pagalbą bus reikalingas.

Taip paaiškinęs, slaugytojas nuvedė mane į sergančiojo tautiečio kambarį. Įžengęs pastebėjau, kad jo valandos suskaičytos. Jis pakėlė savo akis į mane ir, neprataręs nė vieno žodžio, tuojau nosisuko į sieną. Iš tokio elgesio supratau šį tą apie jo sielos padėtį: jis sirgo ne tik kūnu, bet ir dvasia. Pasiryžau jam padėti. Pasveikinau jį vokiškai, pasiteiravau apie sveikatą ir apie gimtą kraštą. Ligonis tylėjo. Kai paklausiau, ar jis nenorėtų kunigo patarnavimo, jis atsuko galvą į mane ir piktai tarė: - Palikite mane ramybėje. Aš jūsų nekviečiau. Netikiu į Dievą. Aš persiskyriau su Bažnyčia jau prieš dvidešimt metų.

Matydamas, kad mudviejų kalba nesiriša, aš jo atsiprašiau už sutrukdytą ir paklausiau, gal ką nors turėtų pasakyti tėvams ar giminėms. Tuojau pastebėjau, kad ligonis atlyžo. Po kiek laiko jis vėl į mane pasižiūrėjo ir tarė:

- Mano tėvai jau mirę. Tėvas mirė man mažam esant, o motina, žinot, buvo labai gera moteris. Ji mane gražiai auklėjo.

Ligonis sunkiai atsiduso ir, tarsi, pradėjo kovoti su savim. Aš jam prisipažinau turėjęs taip pat labai gerą motiną ir padėjau atarsti nutrauktos kalbos dalį. Jis, vis deldamas, vėl pradėjo pasakoti apie savo motiną. Palengva išpasakojo visus savo gyvenimo įvykius ir suklydimus: kaip jis vedęs protestantę, pametęs tikėjimą, pradėjęs skaityti blogas knygas, apsileidęs maldoje ir galų gale persiskyres su Bažnyčia. Aš leidau jam kalbėti, nes mačiau, kad jo širdis paleng-

